

BORSSZEM JANKÓ

FIUME BUDAPESTEN.

Népdal: Nézz rózsám a szemembe,
Mit olvassz ki belőle?
Ugy-e azt mondja, ugy-e azt mondja,
Te vagy az én egem ragyogó csillaga!

Evviva Fiume!

Dv tinectek tengerparti
Hű magyarjaink!
Forró, édes ölelésre
Várnak karjaink.

Minden lelkes jó magyar szív
Szent örömben ég:
Ilyen szives vendéglátás
Nem volt soha még.

Akit annyi ellenségnek
Foga, nyelve mar —
Hű barátot megbecsülni
Tud a jó magyar.

Hogyha vendégül fogadja
Vig örömnapp az,
Elnémul a nagy örömben
Minden vád, panasz.

Elfeledjük hogy kajánúl
Dúl-ful ellentünk,
Mig szívünkre hű barátot
Forrón ölelünk.

De ha közzénk ékül ütné
Magát a merész, —
Törje össze őt e forró,
Édes ölelés!

A fiumeiek Budapesten.

(A zágrábi »Obzor« tudósítása.)

— aug. 14.

MAGYAROK kaján cselszövényei s a horvát nemzet jogainak lábbal tiprása soha sem tüntek ki oly fényesen, mint most az által, a mit e szarnok barbárok a fiumeiek látogatásának neveznek.

Tudom, éles eszű honfitársaim otthon már eddig is tisztában voltak a magyarok e legujabb csinyével, de hogy a horvát nemzetet esett sérelmet egész nagyságában megismerjék, ime hiteles adatokon nyugvó leplezéseim föltárják az egész ármányt.

Mindenki tudja, hogy a fiumeiek rajonganak értünk horvátokért, arczuk kipirul, szemök villog, ha csak látnak is valakit közülünk. Mi természetesebb, mint hogy felmerült a terv, hogy miképen a granicsárok, drótos tótok és cseh muzsikuskok Romába, ugy ők e szép nyáron elzarándokolnak Zágrádba, kifejezni hódolatukat Starcsevicsnek és Vrbanicsnak, egyuttal pedig azt a kegyet kérni, hogy jövőre mindnyájan icsre és vicsre végződhessenek, t. i. a nevékkel és hogy barbár olasz nyelvöket a zengzetes és lágy hrvtksi nyelvvel cserélhessék fel.

A terv lelkesült fogadtatásra talált, de hajh, a magyarok ravaszágának mértékét ki bírná előre kiszámítani?

Tudjátok-e, mit tettek?

Az ártatlan lelkü fiumeiekkal elhittették, hogy Horvátországot már nem Zágrádban kell keresni, hanem Budapesten, mert Jellasics hős unokái, miként a bellovári népgyűlésen kihirdették, átjöttek a Dráván és meghódították ezt a barbár országot. Fájdalom, ez még csak a jövő feladata s bár természetes, hogy meg is fog történni, de mai nap még nem került rá a sor, mert még vannak, akik 1848-beli kék foltjaikkal ingadozóvá teszik a türelmetlen hősöket. De a kedves, derék fiumeiek elhitték; hogy ne hitték volna el? Szívök repesett az örömtől s elhatározták, hogy annál inkább sietnek Budapestre.

Ime, a kirándulás keletkezésének története.

És most már érteni fogják otthon, mért nem jönnek a fiumeiek a rövidebb uton, Zágrábon át. Persze, a magyarok azt hirdetik, hogy a fiumeiek el akarnak kerülni minket, félnek, hogy megzavarjuk utjokat. De ez csak ármány. A magyarok nem akarják, hogy a szertetreméltó fiumeiek meglássák Zágrábot, mert így el volna árulva csinyök s mert tudják, hogy a mi egyszer a kezünk ügyébe esik, az oda is tapad.

Megható látvány volt, mikor a szegény fiumeiek Budapestre érkezve, csalódásukat észrevették. Könyeztek, sirva borultak a kegyetlen magyarok nyakába, könyörögve, hogy hozzájuk ereszsék. Hasztalan rimázkodtak. Behörtönözték őket óriási épületekbe, melyeket vendéglőknek neveztek el; a legkegyetlenebb börtörendszer szerint mindegyik külön szobát kapott s az egész város vérszomjasan áll őrt a kapu és ablakok előtt, fölfegyverkezve nádpálczáknak látszó titkos szerkezetű karabélyokkal, bombákat rejtő napernyő alaku rejtélyes szerszámokkal. Majd kocsira ültették őket és csufosan körülhordták az utcákon, aztán a középkorban divott itató torturának vetették alája, még pedig nem is vízzel, hanem tüzes folyadékkal.

Szegény fiumeiek! A kik itt jártak, azok közül élve egy sem jut el többé mi hozzánk. Ők itt mindig csak azt kiáltják »Va! Va magyar«, a mit tudatlan budapestiek »evviva«-ra értenek, pedig azt akarják mondani: »Takarodjatok!« Hozzájuk kíváncznak.

Legyünk hálások s a fiumeiek e gyöngéd szeretetét viszonzzuk azzal, hogy mikor haza mennek, szedjük fel előttük a sineket. Kitérik a nyakuk: de hát másképp nem lesznek a miéink.

Imhol együtt a világ minden doktora és mind együtt nem tud orvosságot ennek az ispotálybeli európai
kompániának! Chauvin-vérbőség, deficit-aszkór s mennyi más nyavalya együtt!

Osztrák-magyar mese.

(Nem a sovány hanem a chauvin Gregusstól.)

EG YKOR az osztrák azzal henczegett:
 Mennyire áll ő a magyar felett.
 Jobb a feje, több a bölcs ember nála,
 Kinek esze fényt áraszt a világra.
 Jobb a nyaka, mert könnyebben meghajtja,
 Mint a barbár ural-áltáji fajta.
 Jobb a keze, nagy nála a művészet,
 Mely kézzel alkot világcsodára képet.
 Egy szóval: minden része szörnyű jó,
 A magyar hozzá barbár náció.

A magyar némán hallgatá a vádat
 Es megjavulni szörnyű kedve támadt:
 És megalkotta Széchenyit, Deákot,
 Kossuthot, Pulszki-fiakat s papákat.
 Sok »tigris«, kinek kemény volt nyaka,
 Puhán hajlongni megtanította.
 Nemzett Munkácsyt, Aggházyt, Zichyt,
 Izsót, Mészölyt — szóval nagyot, kicsit
 A kik kézzel szereznek dicsőséget. —
 De mikor így le volt főzve a német,
 Egy henczegése mégis megmaradt:
 A lába jobb, sokkal jobban szalad.
 A magyar ekkor, — kit dühösített
 E henczegés — teremté Zmertichet —
 S mióta ez fut mint a zivatar,
 Tetőtől-talpig dicsőbb a magyar.

Nagybecskereki rémdráma.

— Több táviratban és egy megugrásban. —

N. Becskerek, aug. 1. Huszártiszteket lehordtam, kihívtak, nem fogadtam el. Fenyegedeztek. Vettem korbácsot és revolvert. No, most majd meglátjuk. Megmentem a hazát.
 LÉTMÁNYI..

N. Becskerek, aug. 5. Hazám segí's! Tiszteket is vettek korbácsot és revolvert. Két lovas regiment czirkál ajtóm előtt. Halálra vagyok itélve, már kész a koporsóm, bele temetik a haza ügyét! Segítség! Már lönek, már kancsukáznak, a diván fiókjából látom! Veszélyben a haza!
 LÉTMÁNYI.

N. Becskerek, aug. 6. Meghalt.m. El vagyok temetve. A haza is el van temetve. Fogva voltam, éhen haltam, aztán agyonlöttek, aztán agyonszurtak. Emléklül a haza állitson siromra egy soroksári kenyeret, egy bombát és egy kozák pikát.
 LÉTMÁNYI

Budapest, aug. 8. Alispán ur utasittatik, hogy rögtön alapos vizsgálatot tartson s az ott történt válságos viszonyokról nekem távirati jelentést tegyen.

TISZA KÁLMÁN.

N. Becskerek, aug. 10. Vizsgálat befejezve. Létmányi háza előtt csakugyan sétált nem ugyan egy regiment, hanem csak egy huszár káplár, aki gyilkos löveget szórt, de nem Létmányira, hanem a szomszéd ablakból kitekintő Juliskára s nem a pisztolyból, hanem a szeméből.

ALISPÁN.

Illaberek, aug. 12. Jobb létre költöztem. Azaz N. Becskerekéről megugrottam, korbácsot, pisztolyt ott hagytam s biztos helyen vagyok. Meg vagyok halva, tehát hallgatok.
 LÉTMÁNYI.

Niemijovszky

vagy

a „Függetlenség“ diadalünnepe.

— Hős költemény 3 vezércikkben. —

Jellege: kács-kács-kács!

— aug. 8.

Botrány! Egy üldözött szabadsághős, egy muszka nihilista öngyilkossági kísérletet tesz és Tisza Kálmán mit tesz? Tán menedékházat épít öngyilkos nihilisták számára, miként kötelessége volna? Nem! Hanem brutálisan elfogja a vérében fetregő mártírt, barbár módon bekiséri a Rókusba, zsarnoki hatalommal kényszeríti a felgyógyulásra és most, miután teljesen felépült és el akar utazni Budapestről, Tisza Kálmán erőszakkal itt tartja, Tisza Kálmán kintpadra vonja és a muszka konzul által vallatja. A muszka konzul által! Kelle ennél világosabb bizonyíték, hogy Tisza Kálmán muszka policzájspiczli, hogy szegény hazánkat ocsmányul eladta nemcsak a németnek, de a muszkanak is. Pfuj, Tisza Kálmán!

*

— aug. 9.

Tisza Kálmán elég arczátlan dementálni tegnapi czikkünket. Azt állítja, hogy a muszka konzul nincs is Budapesten. De dicső Niemijovszkynk határozottan emlékszik, hogy vallatásánál többen voltak jelen. Mily könnyen lehetett ezek egyike orosz konzulátusi hivatalnok! Tisza Kálmán külömben még ma sem hag ott fel Niemijovszky üldözésével. A halálos ágyon fekvő beteget, ki itt akar maradni Budapesten, erőszakkal el akarják küldeni Törökországba. Tisza Kálmán ur, ez aljasság!

*

— aug. 10.

Brutális zsarnokság! Ezt nevezik sajtószabadságnak, mikor halálra dementirozzák összes állításainkat. De hiába! Fenntartjuk azokat Igenis Tisza Kálmán ur, Niemijovszky halálos ágyán fekszik és ép egészségnek örvend, erőszakkal itt ogják és erőszakkal elküldik Törökországba. Vallatás nélkül fogva tartják és mindennap kintpadon vallatják, még pedig vallatja az orosz konzul, ki két hónap óta nincs Budapesten. Ez a tiszta igazság, Tisza Kálmán ur! Külömben pedig megvetjük önt!

Párisból Budapestre gyalog.

— Erejleti gyaloglásunk. —

Ötödik hó 10-kén indultam el Párisból, melytől a Porte des Coutiagoleaux-nál vettem bucsut. A »club des pédiures« (tyukszemorvosok klubja) igazgató bizottsága kísért ki odáig s a torony tetejéről nézett utánam, tyukszeméit tyukpápaszeggel fegyverezve föl. Gyalog menvén vándorbotom is gyalogfenyűből volt.

Párisból Straszbургig utazásom nem tartott tovább egy másodpercznél. Páris ugyanis magasztos, ellenben Straszbург mostani német bőrében nevetséges. Ismeretes pedig, hogy »a magasztostól a nevetségesig csak egy lépés« — és ime ezt a lépést egy másodperc alatt megtévém. Straszburgban vettem első lélegzetet, a mire rá is szorultam, mert Németországon keresztül gyalogolni nem tréfa. Egyáltalában németül rosszul gyaloglok. A straszburgi várból a német parancsnok kocsi nélkül nem akart kiereszteni, nehogy a kocsivámot elkerülhessem. Minthogy azonban gyaloglási fogadalmam ezt tiltá, lónak öltöztem s egy komfortáblí elé fogattam magam. Így csusztam ki szerencsésen a várkapun. A Rajnán átittam magam, mert a bor ott jó, a hol pedig épen be volt fagyva (t. i. sehő sem) ott borkorcsolyát használtam. A mozei bortól a johannisbergi borig szintén átittam magam, persze gyalog, s e tetemes távolságot két pohárban garatra öntöttem. Ilyen üvegczipőben a gyaloglás nagyon könnyen esik s a torok nem szárad bele.

Ottan aztán az ország útjára keltem. Nagy hasznomra vált most kitűnő trainirozásom, mert már Budapestben jól begyalogoltam magam az ottani ország-ut boulevardján. Mindamellett kemény egy út volt, — már csak azért is, mert kőut. Először Schweinsfurtba érkeztem, majd Kuhschnappelbe, azután Roszbachba, onnan Riedeselbe, azután meg Pferdsheimba, amiből látni való, hogy minden német város neve valamely állattal kezdődik vagy végződik. Annál nehezebb ott a gyaloglás, mert nem könnyű föl nem ülni valahol, annyi háttas jószág között. Baden-Badenben megfürdöttem és pedig kétszer, mert azért Dupla-Baden. Onnan egyenest a Schwarzwaldnak tartottam, ott egy schwarzwaldi órát vettem, mert az igen jól jár, tehát én is csak jól járhattam vele. Így csakhamar kiértem Stuttgartba (mely megint kanczával kezdődik), hol pihenés végett galoppban mentem át. Ebből nagy baj lett, mely azonban szintén javamra vált. Mert az ottani börze galopinjei észrevettek és azt hívték, hogy idegen létemre kenyerekért akarok versenyezni, csunyalú megszalasztottak. Oly sebesen futottam előlük (Laufen, Trabern, Meilendorf és Renningen helységeken keresztül), hogy félóra alatt 79 kilométert haladtam.

Igy érkeztem Bettstadba, ahol megháltam, persze gyalog, először négy nap óta. Korán reggel utnak indultam, rosz kedvvel, mert nagyot kellett kerülnöm. t. i. a következő állomás Wagenburg volt, de oda nem mehett, mert Wagenburgban gyalogolni nem lehet. A nap is nagyon forrón sütött, és pedig, mintha csak ellenem

dolgozott volna, épen Fahrenheit szerint, úgy hogy minden csöpp veritékemet előbb át kellett számítani Réaumurbe, mielőtt kibocsátottam, mert a »fahrenheit« szót német zsebszótáramban, melynek segedelmével Bismarck-honban gyalogoltam, gondosan kitűrtültem. Mindazáltal elértem Karlsruhét, de minthogy nem Karl a nevem, ott nem pihentem meg. Hiába, a német vendégszeretet nagyon szűkkörű! így Ludwigslustban is csak Ludwig nevű embereknek szabad mulatniok, Karolinenthalban pedig csak Karolin nevű hölgyek tálaltathatnak maguknak stb.

Itt vettem csak észre, hogy egészen eltévesztettem az irányt és vagy 200 kilométert haladtam hiába. De mit tehettem? Már most egyenest át kellett vágnom Münchennek. A Mühsal folyóba csak hogy bele nem veszttem, egyszer nagyon megijedtem, mert annyira izzadtam, hogy azt véltem: véletlenül a Schwyz kantonba tévedtem. Nagy könyebbülésemre volt most, hogy föl-váltva kilométer és mértföld szerint haladtam; ezt minden távgyaloglónak ajánlhatom. A kilomérföld kombináció is igen mulatságos.

Münchenben épen az »Alvajárót« adták Bementem és megtanultam alvajárni, aminek nagy hasznát vettem, mert már most éjjel-nappal gyalogolhattam. Minthogy pedig álmában az ember fáradságot nem érez, most többnyire »távalvás« által haladtam. Este például elaludtam Münchenben s reggel már Rosenheimban ébredtem föl, mindent gyalog. Azonban e módszer veszélyes is jár, a mint hogy épen mikor az osztrák határon aludtam át magam, bele is botlottam egy osztrák finánczba. Épen azt álmodtam, hogy Havannában sétálok és a legfinomabb szivart szívom. Ennek szagát megöröklötte az osztrák fináncz és minthogy álmomat nem deklaráltam volt, megbírságot 100 frtig, sőt álmomat el is kobozta s csakhamar lefeküdt, hogy félbe hagyott finom havannámat tovább álmodja.

A mint már most tovább masírozok, elrobog mellett a vasut s látom, hogy a mozdony neve »St. Marx.« Ohó, mondok, szent Márk apostol volt, nekem pedig per pedes apostolorum kell vándorolnom. Rögton felugrok hát a legutolsó vagonra és per pedes apostoli egészen könnyedén elértem Bécsset.

Onnan Budapestig — minthogy szabadságomban állt bármely uton mennem — levél útján mentem, ami oly kevéssé fárasztó, hogy még Zmertich Iván urnak is jó lélekkel ajánlhatom.

Igy értem haza, babérral koszorozott lábakkal, két héttel elindulásom előtt, s most egy híres magyar emberrel több van a világon.

TALPAS SZILÁRD.

KATHEDRAI BÖLCSESEGEK.

- A sophisták, uraim, igazságtalan hazudók voltak.
- A gyufa, ha elégett, elvesztette nevét.
- Itt időzött ő két évig 1526-tól 1540-ig.
- Gyümölcséről lehet megismerni az almát.

Apró hírek.

> Fiumében a kirándulást illetőleg tömeges részvét mutatkozik. A kirándulás bennünket, a részvét a horvátokat illeti.

* * *

⚭ Az omnibusz tehát megmarad, még pedig a fiumeiek iránti tekintetből, hogy az üdvözlő beszédek vizözöne elől a bárkákra menekülhessenek.

* * *

= Mások szerint a város atyái hálás pietásból maradtak ezen bárkák mellett, mivel őseik ezeken menekültek Noé családjával együtt.

* * *

△ A badeni nagyherceg királyi rangot kap. Valószínűleg megunta a nagyhercegi életet és most kis királyként fog élni.

* * *

□ Örvedetes jelenség a nőiparkiállítás. Meggyőződhetünk általa, hogy iparunk nő.

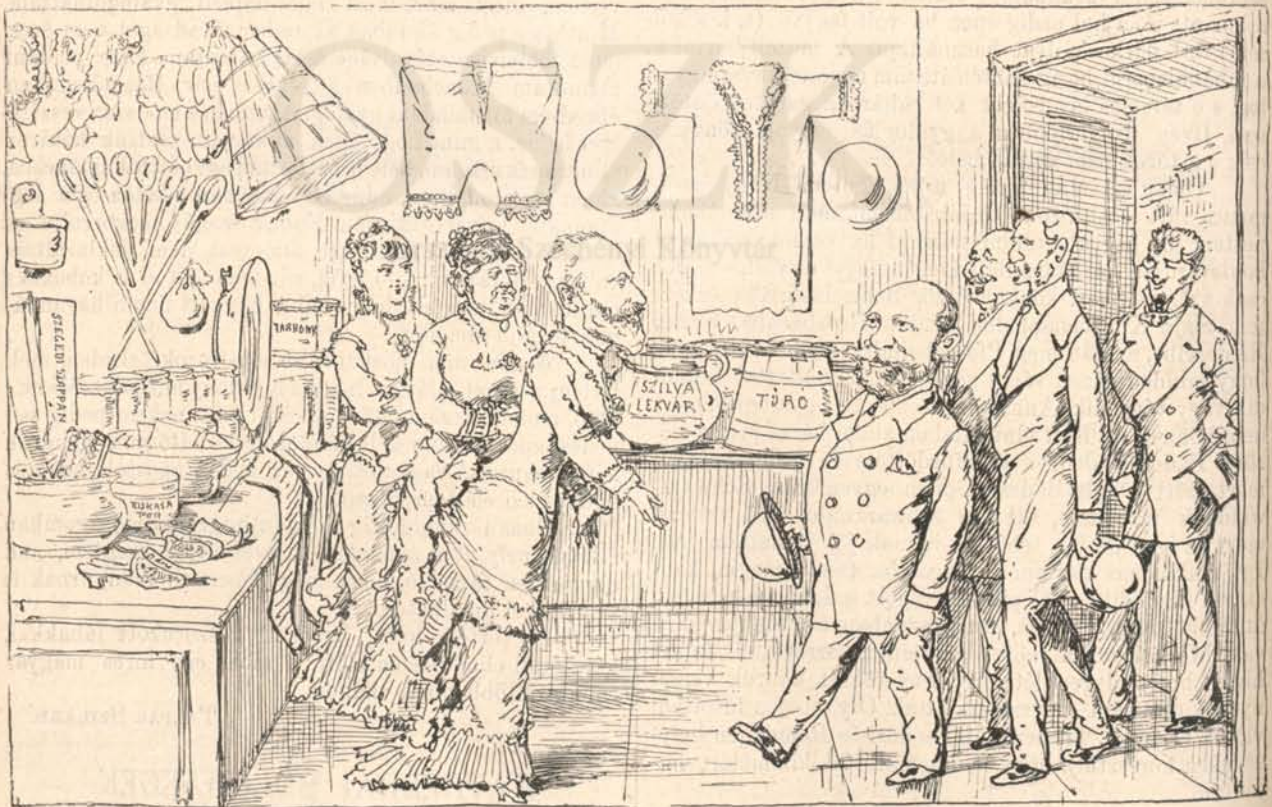
ORSZÁGOS NŐIPARKIÁLLÍTÁS

vagy:

A hiuság vására.

Országos hivalkodással iparkodnak benne honfiak és honleányok.

Rendező: gróf Éljenahazai.

Gr. Z. J. Éljen a haza! Hölgyeim és uraim! Tessék besétálni és velem kiáltani: éljen a haza! De a haza csak úgy élhet, ha a haza hölgyei élnek, mert különben hol venne a haza jövő nemzedéket? Tehát éljen a haza!

És a haza él, tehát a haza hölgyei is élnek s mert élnek, tehát a férfikkal versenyt működnek s a mit eddig titokban véghez vittek, azt ime bemutatjuk a világnak. Ne tessék megijedni. Éljen a haza!

A mit országszerte mivelnek a hon leányai, ime

összegyűjtve látják. Szeretetre méltó papucskok, bájos lábacskákat által kilyuggatott harisnyák, serpenyőhöz hozzáégett fakanalak, elgörbült kötötűk nem megannyi tanui-e a nők iparának? De e mellett még számtalan téren szembetűnően tapasztalható a nők iparkodása. Pl.

A hálófónás iparában kétségbevonhatatlanul a tökély legmagasabb fokát érték el és győzelmesen kiállják a gyárak konkurrencziáját; hálósövetük ép oly felűnő szinte láthatlan finomsága, mint szilárdsága által, ugy hogy tapasztalatlan gimpmadarakat és ficzánkóló

aranyhalakat, valamint a legkövérebb stockfischeket biztosan megfoghatják benne. Eljen a haza!

A kosárfonás, az előbbivel rokon iparág, szintén nagy tökélyre fejlett s hölgyeink finom kis ujjai a legtöbb esetben igen nagy arányokban dolgozzák ki, aztán

nagylelkűen ingyen osztogatják, a mi kiválóan mulatságos játékokra ad alkalmat. Boldog csillagzat alatt szü-

letett ifjak és öregek egész gyűjteményt szereznek e becses nőipari cikkből. Eljen a haza!

A festőművészeti ipar terén ősi idők óta ismeretes a nők sikeres működése A haladó korral csak tökélete-

sedett ismeretök és gyakorlottságok s a primitiv természet szégyenkezve hátrál meg, csak a szomorú miveletlenségben tespedő rétegekben találva menedéket. De onnan is mindinkább kiszorul. Eljen a haza!

Az edényipar kevésbé alkalmas ugyan arra, hogy a nő házi foglalkozása körében gyakorolja, mindazáltal a kifoghatatlan leleményességű hölgyvilág kitalálta a módját, a mely szerint ez iparágat is élénk virágzásra

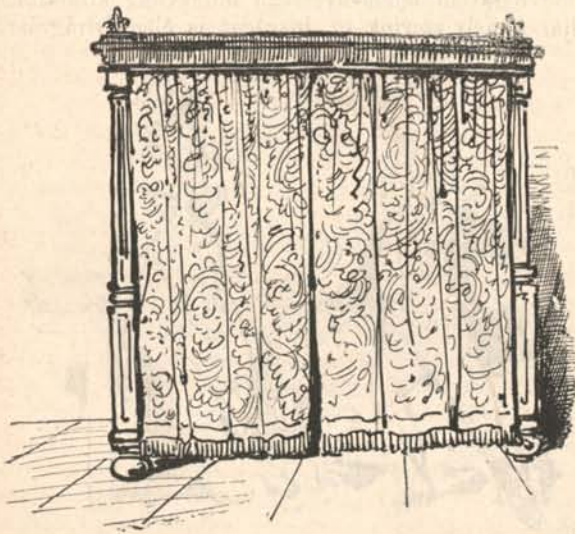
juttathatta. A modern tudomány kiderítette, hogy a fogyasztás emelése a nemzeti jólét alapja s hölgyeink élénk vérmérséke, támogatva a férjek erős idegzete és kemény koponyacsontja által, tartós virágzást biztosít az ipar ez ágának. Eljen a haza!

A papíripár a mai korban, midőn minden ága az életnek papiroson nyugszik, rendkívüli jelentőségű s hölgyeink buzgó iparkodása ennek is nagy lendületet biztosít. Vannak egyes papírfajok, u. n. számlák, melyeknek for-

galma évről évre bámulatosan növekszik az iparkodó hölgyek buzgó törekvése következtében s öröndetes módon szaporítja ama férjek számát, kik zöld ágra jutnak a városligetben. Eljen a haza!

Ezekon kívül van még számos más tér, melyen a nők sikerrel munkálkodnak, de kifogyván helyből és idő-

ből, ezuttal bővebb magyarázatba nem bocsátkozhatunk. Eljen a haza!

Phördő levél

a sászár phördőből.

A Spiczig Iczig ornak a sógeromnak, a botosnak a királ utcábo.

Kedves sógerlében!

Fox magadat sadálkozni azon rajta, hoid jüttem épen a sászárphördőba, pedig van az naidon eczerő. Phördőba már voltam. Marienbad van elene az én vollásos megjözödés. Karlsbad meg Franzensbad van olejan küzönséges név, olejan kelner név, mintha mondanál Jancsi phördő meg Pista phördő, edszóval nem üleget nóbel. Nóbel phördő a Gräfenberg, van neki olejan grófos név, de legtübet nóbel a sászár phördő, azért jüttem ide. Mikor sétálok a jógyodvarba, érzek magamat egészen odvarképes és mikar az én Czilike lányom van bálkirálné a sászár phördőtül a bálon, érzek magamat sászári es királi valóságos papa. Fox mondani, hoid a társaság nem elegánt. Mboh! Igoz, hoid az Izidorl Gorkensaft, a Kobi Mandelblüh, az Aron Tolpenthál, az üzvegy Barcheszteigné és a tübi van csak izra-elite, de a herr fun phördő dakter mangya asztat, hoid magyararszági phördőknek ér tübet legcsonyább zsidó, aki van itt, mint lexeb mágnát, ami van Osztendéba.

Haraxok sopán sak az elfagadás miata a fiumanekrektül. Micsede dalag? Vendégek hazzák be amnibuszszal? Skándál! Ógy láczik, hoid akik játszák nálonk első hedegő, nem van nekik semmi tákt. Ez már kezd leni sok és vadjok olejan dőhös, hoid jotja erre eszamba ed ánekdot:

Todod, hoid Liszka van ed kille, ed nad izroelito küzség és hires lizskai rabinos hol járja sak bocher. Hát eczer járta hozá askalába ed naidon szegény bocher, akinek nem volt semmi pénz és küzségbe ette napokat. Ozoz, hoid napokat nem evett meg, hanem ette mindenik nap másik jámbor izroelitónál. Fox tonálni természetes, hoid nem kapta mindenik nap libapecsenye meg kuglóf, honem egészen más. Eczer volta neki kölömösen szerencsétlen hét, mintha összeeskötte volna minden bálbósz, mindenhun kapta babcuszpájz. Szegény bocher megonta babcuszpájzs és mikar a hatodik bálbósznál feltettek az asztralra ojra babcuszpájzs, bocher odaölte aszatalnál és nem szóltá semitsem. »Nü«, mangya a balbósz, »micsede pagán vagyolsz, hun marad asztali ima, a broche? »Pardon balbószlében, nem todok broche.« »Vi hájszt nem todolsz broche, milen bocher vagy te?« »Todja bálbószlében, a dalag van ógy. Hoidha eszek valami, ami nő le fáról, arra rá todok broche, hoidha eszek valami, ami nő ki földbül, arra rá is todok broche, de arra rá, ami már nő ki az enim hasbul, arra rá nem todok broche.«

A mienk várostul az apáknak ógy megontam az tüvék táktnélküliség, hoid én se nem tonálok arra rá semmi kádencz.

Amivel vadjok

a te szerető sóger

SOLOMON SEIFFENSTEINER.

Diplomáciai leleplezések.

I.

Kalakaua király a Tricoche et Cacolet közvetítő céghez.

Sziveskedjék a következő hirdetményt közzétenni a nagyobb lapok hirdetési rovatában:

HIRDETÉS.

Egy tengerentúli, jó karban lévő és teljesen deficit nélküli

királyi trón

családi körülmények miatt eladó, esetleg más jó üzlettel becsereendő. Komoly ajánlatok »Hawaia« czímmel Bécs, poste restante küldendők.

II.

»Hawaii«

Bécs.

Olvastam hirdetésének arany szavait. Igen! Egy királyi trón, azt keresem. — Én cserélek! Hawaiiért odaadom Szerbiát.

Milán.

III.

»Hawaii«

Bécs.

Milen stíl, milen naczerü irály, ez nem lehet más mint Kalakaua király. — Felsőes oraság, cseréljünk! Én adok magának azér a trónért az én világhírű papirkereskedés és rasztrirozó gyár, az összes aktiva és passzívával. Jó gseft majesztét, ajánlok azt az üzlet.

P. K. L.

IV.

Tricoche és Cacolet

Páris.

A következő két egyén körülményeiről, nevezetesen vagyoni állapotáról kimerítő tudósítást kérek.

1. Milán fejedelem, Belgrád.

2. P. K. L. Budapest.

Kalakaua Dávid.

V.

Kalakaua Dávid

Bécs.

Felvilágosítás:

1. Milán, Belgrád. Ingadozó állapot, szegény ország, fejedelem-gyilkosság divatos. Nem ajánlható.

2. P. K. L. Budapesten. Jó firma, aktiv vagyou, szolid üzlet, sok rendjel. Ajánlható.

Dij 20 frank 50 centime.

Tricoche és Cacolet.

VI.

Távirat.

P. K. L.

Budapesten.

Csupán egy kérdés. — Vannak-e Budapesten nyilvános táncztermek?

Kalakaua.

VII.

Távirat.

Kalakaua Dávid.

Bécs.

De mennyi! Figyelmeztetem azonban, hogy a firma szolid hírének az árthat.

P. K. L.

VIII.

Sajnálom. Akkor nem cserélünk. Megyek haza s önből nem lesz király. Isten önnel.

Kalakaua.

Diák ismeretek téra.

Terjeszti: *Bukovay Absentius.*

— A Terézvárosban új zálogházat építettek. No, a miniszternek nem kell már a fejét törni, hol állit a jövő nemzedéknek egyetem a mostani kivénhedt központ helyett.

— Ha Pulszky angolul, Apáthy francziául, és Sággy németül nem tudna: több eredetiség lenne bennök.

— Akkor beszél a Guszti érthetően, ha náthája van; mert ilyenkor kénytelen hangját a szájan kiadni.

— Az első éves jogászok, mert kevesebb ismeretök, tudományuk és tapasztalatuk van, politikai elveket még nem vallhatnak, s tulajdonkép egy párthoz sem számíthatók; mameluk ugyan kitelhetnék belőlük is, de erre a bennök még ki nem halt szüzi szemérem miatt nem vetemednek; mindazáltal tüntetéseknel segédletképen sikerrel alkalmaztatnak. A második évesek elragadtatva Kautz pénzügyi és nemzetgazdasági előadása által: mérsékelt ellenzékiek. A harmad évesek, Pulszky és Szilágyi censoroskodása iránti ellenszenvből: függetlenségiek. Végre a negyedévesek, számítva megyéjök vagy pedig a kormány kecsgetető ajánlatára: figyelő állást foglalnak el, magukat pártonkivülieknek vallják, s csak este tüntetnek.

— Átnéztem az egyetemi idej almanachot is; vagyunk 900-an jogászok és 400-an joghallgatók, tudniillik Istóczy választottjai.

— A múltkor hajnalban felvert az öregem, hogy menék vele a cséplőkhöz. Utközben, mikor a nap feljönni kezdett, így szólott hozzám: »Ugy-e felséges látvány? Tudom, Pesten ezt soh' sem élvezted.« Dehogynem, gondoltam magamban, többet mint a ki kérdi; hiszen többnyire ily tájba vetődtem haza.

— A bölcsész megy, az orvosnövendék járkiál, a jogász sétál.

Krazehuber Tóbiás

preschpurgi háziurnak okoskodásai.

Czu tumm!

Schon gar czu tumm!

Megdabogadok engimet: én vatyog-i én, vaty pele itett-i a tremdede ménku a gopponyámpa pele? Gimmentem asz udza és geríl nízdem, nem vatyog-i a Tebredzinpa, a Szégedinpa, faty fallami más Pabrikapoliszpa? Rá lebdem asz

ési preschpurgi flaszter, nindzsen-i a lábam alat alfelti sár, diszai homog? Mexolidotam asz enyim fölleség, a Frónimad nimedull, tud-i még? Penézdem a barann v. Eibischteighoz: nem lete-i pelile degnap oлда ety pudipesti jógász? Gobokdatam a Plunczenfellner oplagát: nem lete-i pelile degnap oлда ety ganász? Elmemdem a mieng indim seahász exdra czimerpa: a régi spülluhr nem musigállja-i a Ragodzi rebell mars, a jaj de hunczfut a némed és etyép ismeredes puapár nóda? Dudagozódttam: a polgermajszterpull nem lett-i iveges tót vaty drótos haszavieh?

A két destfárózs, a k. k. loyallidáttul az utolsó menedék, Preschpurg és Oedenpurg, eláru az ő fényezs multjád!

Még fel sem épredtem az enyém ájullázszbul az allerhexti »Gott erhalte«-t Preschpurgban ért csabás feled, már halom, hogy az Oedenpurgból, az édezs destfárózsából mennek a sängerek, a loyális Liedertafel, hofá? Talan a Bécsba, eléngöllni a »Gott erhalte«-t revanchenek a preschpurgi szomró-esedért? Nem! utaznag a Pudipestba, az Isdván-ünnebra, hoty ott énegölljék a Szótot, a Glapga-mars és más rebellmótyor nóta,

Hád nem follna gézelebb Bécs, a k. k. Hauptstadt, a hol még lehed énegöllni a loyallidáts éneged, meg az »Ob's her gehst« és etyép szifemelő gstanczt!

Oh Preschpurg, oh Oedenpurg!

Ujra mek ujra kiszagadja szifemen a zseb a mit üdöttek rajda eskiczégi idélettel.

Inkáp is asztad hitem follna, hoty grumpli derem a gertefán és fike a ribizli pogor, mind hoty asz dertenje, hoty ety bábrigafresszer puapár mótyord asz eskiczég, ami mind indim porád én hoszám és a lekrékip sbéczi, föllmendzseneg. Ety Gosuth guttya simfolt a hexti »Gott erhalte«, ety slovák fedellmesz és a gutxind purgersák, ami etig pedzszulte a loyallidátt és fé elfneg dartota a ruhe és urtn, fellmendette ödet! Tettem már inditvány, hoty a nety torob minoridátt nefid arany pedifel fogjung pelle fézsi ety gédápla, hoty erek íte dutjanag a gése nemszedég: folld mék izs gét bár római garakder mi kesztung.

Már dzsagutyán gi musszájn fándorolni a Perlinba. De hiszen otand izs mótyor dzigányok derjeszteneg a rebell Ragódzi, és Pizmarck durchlaucht fia múlad a Herkulesbadba mótyor nótán. Bécsrull nem szólog,

merd otan két mótyor minisder temoralizáll asz egész kuamány.

Ha nem sajnálnék a buskapor, felketném engimet ety getél a nyókompá. De reményilem, agasztanag az nderthänig nyókompá pele ety kis rengyel és mék izs meklesz negem a fényes satisfaction!

P. p.!

Tönödések.

(Seiffensteiner Solomontul.)

Nem bizemosodott a policáj fogása, amit sinálta az ünjlkos nihilistán, jónak. Azt tartok, jobban szeretne, ha fogatlan volna.

*

A népjölésnek, amit rendezték, hojd a vendégjog sérthetlenségére határozást hozzá', najdszerű befolyása volt. A Beleznay kertész legalább aztat mond, hojd szeretné mindennap

annyi sört kimérni.

*

Sokan sodálkozzák magukat azon rajta, hojd oláhok majmolnak a seheket. Én nem sodálkozom magamat. Amint lehette cseh passivitásból: actió, ép odj lehet az ilen oláh aktivitásból — passió.

*

Aztat mondják a kammentárok Gambetta legotolsó beszédjéről, hojd mértékletesség álczája alatt éleszt tovább is ambíciójának el nem alodó tőzét. Gambetta selekedte odj, mint az én Kesztebelben lakó komám, mikor visszajött Prágából, ahoval utazta szentiván bogarakat eladni:

— Salamonlében — mond — én egész Prágát, de ha mandom az egész várast megsaltam.

— Hoid hoid?

— Azt mondtam Prágában, hoid vadjok debreczeni lakós.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

K. J. (Lgs.) Első kívánságának már a mult szám eleget tett. A másodikat illeti, azon nem segíhetünk, mert Tóbiás barátunk csak a maga nyelvén beszélhet.

Egyébiránt örvendetes az a kor lesz, mikor Magyarországon már nem fogják megérteni Tóbiást. Ma, sajnos, ön nagyon kivételes ember. — Csantavér. Fájdalom, nagyon is érthető, pedig jó. Nemes Mokány Bertalan bírálataira fogjuk bízni. — H. L. (Bes.) A következő héten, a szombatra eső ünnep miatt, egy nappal hamarabb kérjük a szokottnál. — G. B. (Rhncz.) Sziveskedjék a kiadóhivatalhoz fordulni. — L. L. (Bápst.) Fürdön idős, a ki abban az ügyben intézkedhetik s így válasz csak egy-két hét múlva mehet. — Ceruza. Az előbbi sorokban foglalt izenet szól önnek is. — Több levélről, helyszüké miatt, a jövő számban.

Felelős szerkesztő: CSICSERI BORS.